

Voor altijd de mijne

ROMAN

BECKY WADE

Eerder verschenen van Becky Wade:

Serie *De zusjes Bradford*

Liefde op een briefje (novelle)

Hart op het spel

Ondersteboven van jou

Zoete verovering

Serie *Misty River*

Blijf bij me

Geef me een kans

Serie *De familie Porter*

Zonder twijfel de jouwe

Het wachten waard

Voor altijd de mijne

Becky Wade

Roman

Vertaald door Els Geertsema-Geluk

Uitgeverij De Parel – Doornenburg

Voor Sarah Long,

*Het was vast geen ongelukje dat mijn manuscript
in jouw postvak belandde,
ik denk dat het de bedoeling was dat jij
mijn redactrice zou worden.*

*Het is een vreugde en een eer om samen met
jou aan mijn boeken te werken.*

*En ik kan je niet genoeg bedanken voor de vriend-
schap, wijsheid en steun die je me geeft.*

Duizendmaal dank!

Hoofdstuk 1

Zesenhalfjaar geleden

‘Wil je met me trouwen?’
Celia hief haar hoofd en keek in Ty’s prachtige blauwe ogen. Ty keek naar haar alsof ze de aantrekkelijkste vrouw op de planeet was.

‘Wat zei je nou?’ Ze moest harder praten dan ze normaal deed om boven het lawaai in het casino uit te komen.

‘Wil je met me trouwen?’

‘Ty Porter, dat is niet grappig.’

‘Wie zegt dat ik een grapje maak?’

‘Ik. Ik zeg dat.’ Hun romance was nog maar vier dagen geleden begonnen. Toegegeven, het waren de vier beste dagen van Celia’s leven geweest. Door hem had ze deze dagen in een roes van geluk doorgebracht. ’s Nachts was ze te opgewonden geweest om te kunnen slapen en had ze, denkend aan hem, met ogen zo groot als schoeltjes naar het plafond van haar hotelkamer liggen staren.

‘Jouw beurt.’ Een van de andere mensen aan de tafel duwde de twee dobbelstenen in Celia’s richting.

‘Heb je het gevoel dat het geluk je toelacht?’ vroeg Ty.

‘Ja.’ Ty vond haar – háár! – leuk en daardoor was ze de gelukkigste vrouw in Las Vegas. Het geluk dat ze het afgelopen uur met dit spel

had gehad, was daar niet mee te vergelijken.

Celia pakte de dobbelstenen en schudde ze in haar hand. De spelers rond de tafel richtten hun aandacht op haar. Sommigen riepen aanmoedigingen.

‘Als je zeven gooit,’ zei Ty, ‘gaan we trouwen.’

‘Je bent onverbeterlijk.’

‘Als je zeven gooit, liefje, zie ik dat als een teken. Dan gaan we vanavond trouwen en zit je je verdere leven aan me vast.’

‘Ty!’

‘Ik heb dit dametje hier ten huwelijk gevraagd,’ zei hij tegen de anderen. ‘Als ze zeven gooit, gaan we het officieel maken.’

De spelers floten en juichten.

‘Hij maakt een grapje,’ vertelde Celia hun.

Het kabaal dat de enthousiaste groep maakte, overstemde haar rationele opmerking. Enkelen hieven hun glas. Anderen keken vol spanning naar de dobbelstenen in haar hand. Zo te zien vonden ze Ty’s plan een goed idee. Blijkbaar vonden de aangeschoten toeristen in Las Vegas het heel logisch om een verbintenis voor het leven af te laten hangen van een worp met twee dobbelstenen.

Celia gooidde de dobbelstenen. Ze rolden naar de andere kant van de langwerpige tafel en kwamen daar tot stilstand. Drie stippen en vier stippen.

Zeven.

De groep barstte in luid gejuich uit.

Celia stond te midden van het tumult en staaarde naar de dobbelstenen; ze had onmiskenbaar zeven gegooit.

‘Door jouw worp heb ik ook nog eens een dubbel aantal punten verdiend,’ zei Ty. ‘Hartelijk dank, mevrouw Porter.’

‘Zo heet ik niet,’ zei ze met een ietwat plagende toon in haar stem. Ze wilde niet te hard tegen hem zijn, want ze vond het idee dat hij met haar wilde trouwen ontzettend vleiend.

‘Vastbesloten om tot na de ceremonie te wachten?’ Hij schoof zijn stoel naar achteren. ‘Ga je mee?’

‘Absoluut.’ Ze wilde het niet tegen hem zeggen, omdat ze dan

misschien als een hopeloos geval zou overkomen, maar ze zou hem overal naartoe volgen. Ze namen afscheid van de anderen en liepen naar de bar om af te rekenen.

‘Volgens mij kunnen ze niet wachten tot hun huwelijksnacht gaat beginnen!’ riep iemand.

Gejoel en schatergelach volgden.

‘Op naar de wittebroodsweken!’

‘Alvast gefeliciteerd met jullie huwelijk!’

‘Ze denken’ – Celia draaide zich om en zwaaide naar de uitgelaten mensen – ‘dat we echt gaan trouwen.’

‘Omdat dat ook zo is.’

Zodra ze hadden afgerekend hielp Ty Celia in haar jas en verlieten ze het casino. Ze liepen naar de taxistandplaats een stukje verderop. Een frisse decemberlucht vermengd met uitlaatgassen omgaf hen, terwijl ze achter in de wachtrij aansloten. Ty stond achter Celia en sloeg zijn armen om haar heen om haar warm te houden.

Ze keek op haar horloge. Halftwee. In andere steden waren de straten op dit tijdstip donker en verlaten, maar hier in Las Vegas werd de omgeving fel verlicht en was het een drukte van belang op straat. Voor hen stond een ouder echtpaar in trainingspak en met een heuptasje rond hun middel. Achter hen een groep twintigers in uitgaanskleding.

Celia was nog nooit zo ver van haar normale leven verwijderd geweest als op dit moment het geval was. Ook had ze nog nooit eerder zo’n surrealistisch gevoel gehad. Of zich zo gelukkig gevoeld, dankzij hem.

Ty Porter, de jongen op wie ze op de middelbare school verliefd was geworden... Een verliefdheid die ze nooit was overgroeid.

Tijdens haar jeugd was hun gezin vanwege haar vaders baan iedere paar jaar naar een andere stad verhuisd. Ze herinnerde zich nog goed hoe woest ze was geweest toen ze op veertienjarige leeftijd te horen kreeg dat ze wéér gingen verhuizen. Ze waren in de zomer voordat ze naar de derde klas ging naar Plano, Texas verhuisd. Vanwege de locatie van hun fantasieloze huis in die saaie wijk hadden ze haar op

Plano East Senior High ingeschreven.

Celia had van tevoren besloten een hekel aan die school te hebben. Dit had ze vol weten te houden tot het moment dat Ty Porter bij de les ‘inleiding tot de pottenbakkerskunst’ naast haar was komen zitten.

Ze wist nog precies hoe hij er die dag had uitgezien: een lange, goedgebouwde jongen met goudbruin haar en blauwe, sprankelende ogen. Zijn verschijning was al meer dan voldoende geweest. Maar toen had hij naar haar gekeken alsof hij haar écht zag. Hij had grappjes gefluisterd en haar advies gevraagd bij het vervaardigen van zijn aardewerken pot.

Binnen twee weken waren al haar dromen over het andere geslacht samengevloeid tot een toegewijde en langdurige verliefdheid op Ty.

‘Heb je het koud?’ Hij trok haar nog wat dichtert tegen zich aan.
‘Helemaal niet.’

Hij plaatste zijn kin op haar kruin. Langzaam schoven ze naar voren.

Ty was tijdens hun middelbareschooljaren ongelooflijk lief voor haar geweest. Hij had altijd zijn uiterste best gedaan om haar het hof te maken en het was hem gelukt om een niet-zo-heel-knap tienermeisje het gevoel te geven dat ze wel knap was. Maar ondanks haar gebeden had hun vriendschap nooit tot meer geleid dan het neerkrabbelen van ‘Mevr. Celia Porter’ in haar schriften.

Ty had met heel wat meisjes gedatet. Maar hij had altijd gekozen voor mooie, spontane meisjes van zijn leeftijd of ouder. Meisjes op wie Celia met ieder greintje puberemotie dat ze in zich had jaloers was geweest.

Nadat hij zijn diploma had gehaald, was Ty vertrokken om bij de mariniers te dienen. Die hele zomer had Celia zich wanhopig gevoeld.

Een jaar later had ze zelf haar diploma gehaald en was ze in Oregon gaan studeren. Tweeënhalf jaar geleden had ze haar studie afgerond en had ze een baan als souschef in een restaurant aangenomen.

Alles bij elkaar had ze Ty zevenenhalf jaar lang niet gezien. Maar

toen haar middelbareschoolvriendin Lacey haar tijdens een telefoongesprek had verteld dat Ty mee zou doen aan de kampioenschappen stierrijden in Las Vegas, had het horen van zijn naam haar als een bliksemschicht getroffen. Haar gevoelens voor Ty Porter waren niet afgenomen door de afstand tussen hen in en het voorbijgaan van de tijd.

Celia had Lacey overgehaald om in Las Vegas een meidenweekend te houden en ze had voor hen beiden kaartjes voor de rodeo gekocht.

Ty en Celia stonden nu vooraan in de rij. Een taxi reed voor en ze namen plaats op de achterbank. Ty leunde naar de chauffeur over. ‘We gaan trouwen –’

‘Nee!’ Celia barstte in lachen uit. ‘We gaan niet trouwen.’

‘We willen naar de meest banale trouwlocatie in de omgeving. Niets chics, snapt u? Gewoon echt in de stijl van Las Vegas, zoals je ze in films ziet. Weet u zo’n plek?’

De chauffeur knikte en stuurde de taxi het verkeer in.

Met een tevreden uitdrukking op zijn gezicht leunde Ty weer naar achteren en legde zijn arm over de rugleuning van de bank.

Celia draaide zich naar hem toe om hem aan te kunnen kijken. ‘Je bent gek.’

‘Ja,’ gaf hij toe, terwijl hij haar glimlachend aankeek. Er was geen spoorje berouw op zijn gezicht te bekennen.

‘Je maakt een grapje over dat trouwen.’

‘Wacht maar eens af.’

Dit soort dingen – een absurde weddenschap of uitdaging aangaan – paste wel bij het karakter van de Ty die ze op de middelbare school had leren kennen. ‘Wil je echt naar een trouwlocatie rijden?’

‘Ja, dat wil ik echt.’ Hij schoof de mouw van haar jas omhoog en drukte een rij kusjes op haar onderarm. ‘Je hebt zeven gegooid. Je lot is bezegeld.’

Celia glimlachte. Ze voelde zich haast dronken van het fijne gevoel dat hij bij haar teweegbracht. Dronken van het plezier dat ze voelde als ze naar hem keek. Maar het was mogelijk dat Ty gewoon écht dronken was. Hoeveel had hij op? Ze kon het zich niet precies herinneren. Ze was met haar hoofd in de wolken geweest en had er

daardoor niet op gelet. Afgezien van het idee om te gaan trouwen, kwam hij niet over alsof hij dronken was.

‘Je bent zo schattig,’ mompelde hij, met zijn lippen nog op haar arm. Vervolgens kwam hij overeind en drukte zijn rug tegen de leuning van de achterbank. Ze keken elkaar diep in de ogen.

Door de langszoevende gebouwen wisselden schaduw en licht zich op zijn gezicht af. Zijn glimlach dwong een vrouw gewoon om terug te lachen. Zijn lichtblauwe ogen waren zo helder dat ze je de adem benamen. Zijn zandkleurige haar, dat altijd een beetje in de war zat, was geknipt door iemand die precies wist hoeveel schade dit overal waar Ty kwam aan de harten van vrouwen zou toebrengen.

Deze avond droeg hij een wit T-shirt onder een stoere, bruine blazer. Hij had de voorkant van zijn T-shirt in zijn spijkerbroek gestoken. Ze wist dat hij veel rodeogespen had gewonnen, maar geen daarvan prijkte op zijn leren riem.

‘Ik kan geen genoeg van je krijgen,’ zei hij.

Ze deed haar best om haar hopeloos verliefde blik voor een strenge te verwisselen.

‘Echt niet,’ hield hij vol.

Celia had een paar aangename datingrelaties achter de rug. Maar nooit had iemand die ze half zo leuk vond als Ty, dit soort dingen tegen haar gezegd.

‘Je bent onder mijn huid gekropen, Celia. Ik weet niet hoe ik zonder jou verder zou moeten.’ Hij fronste. ‘Waarom lach je? Heb je dan helemaal geen medelijden met me?’

‘Ja, Ty. Dat heb ik zeker. Ik ben er alleen niet van overtuigd dat je medelijden verdient.’

Hij boog zich naar haar toe en kuste haar. ‘Op de een of andere manier,’ fluisterde hij, ‘raak je mij recht in mijn hart.’

Haar beverige adem vermengde zich met de zijne. ‘Ik voel hetzelfde voor jou.’

Zijn geur, die haar aan de Piney Woods in Texas deed denken, omgaf haar en leek de mist in haar hoofd nog dichter te maken. Tijdens de jaren dat ze er had gewoond, was ze helemaal niet zo gecharmeerd

van Texas geweest. Toch was ze op een irrationele manier helemaal weg van Ty, die met een Texaans accent sprak, naar Texas rook en ouderwetse cowboylaarzen van krokodillenleer droeg.

‘Ik ben gek op je,’ zei hij.

‘Ik ben ook gek op jou.’

Teder drukte hij een kus op haar onderlip, boog toen zijn hoofd en begon haar knokkels te kussen.

Ze was donderdag op het vliegveld van Las Vegas aangekomen. Vrijdag was ze samen met Lacey naar de wedstrijd stierrijden gaan kijken waar Ty aan meedeed. Zodra het evenement was afgelopen, had Lacey Celia, die zich wild schaamde en hevig had geprotesteerd, meegesleept naar de achteruitgang van de arena. Daar hadden ze gewacht tot Ty naar buiten kwam. Zodra hij naar buiten stapte, had Lacey Celia naar voren geduwd en tot haar verbijstering had Ty haar direct herkend.

Tijdens hun eerste gesprekje was ze te overweldigd geweest om veel te zeggen. Ten eerste was ze nog maar net bijgekomen van het duizelingwekkende beeld van Ty die in cowboykleding, inclusief cowboyhoed, op een bokkende stier zat. Ten tweede zag haar oude vlam er op vijftiwintigjarige leeftijd nog beter uit dan toen hij achttien was.

Die avond waren Lacey en zij met Ty en een vriend van hem uit eten gegaan. Tot haar grote verbazing was Ty al snel in romantische zin in haar geïnteresseerd geraakt.

Sinds dat moment waren ze, buiten de uren dat ze sliepen, onafscheidelijk geweest.

Lacey was die zondagavond, als een normaal persoon, naar haar gewone leven teruggekeerd zoals ze dat van tevoren gepland hadden. Celia had zich, als iemand die niet helemaal bij haar positieven was, door Ty om laten praten om nog een paar extra dagen in Las Vegas te blijven. Ze had haar creditcard gebruikt om een paar hotelovernachtingen bij te boeken, haar retourvlucht zonder haar laten vertrekken en haar baas bij het restaurant gebeld om hem om nog meer vrije dagen te smeken. Hij had haar er drie gegeven. Wat betekende dat

ze donderdag weer op haar werk moest verschijnen, anders zou ze haar baan verliezen.

Het was al dinsdagavond laat... eh, woensdagmorgen vroeg. Haar tijd met Ty was veel te snel gegaan.

De taxi kwam tot stilstand en Ty haalde zijn portemonnee tevoorschijn. Celia stapte uit en keek naar het complex voor haar dat door een wit hek werd omheind. In het midden stond een roze gebouw met een puntdak dat tot op de grond doorliep. Verder zag ze een prieel en een standbeeld van een paard waaraan een ietwat verroest sprookjesachtig rijtuig was vastgemaakt. Plastic witte rozen waren met blauwe linten aan de deur van het pand, om de nek van het paard en bij de ingang van het prieel bevestigd. Op een groot, verlicht bord stond: *Luv Shack. Iedereens favoriete trouwlocatie, 24 uur per dag open!*

Ty pakte haar hand en trok haar mee het kunstgras op. Een kuiltje verscheen in zijn wang toen hij zijn omgeving opnam. 'Onze chauffeur wist wat hij deed. Dit is echt banaal.'

'Nogal.'

'En perfect.'

'Dat kun je wel zeggen.'

'Jij bent perfect. Mag ik dat zeggen?'

Ze bloosde en knikte.

De bel aan de deur rinkelde toen ze naar binnen gingen. Nog meer roze verf en neprozen. Achter in het gebouw speelde de bruidsmars.

Achter de balie zat een vrouw die eruitzag alsof ze al honderdvijftien jaar oud was. Ze keek op van het tijdschrift dat ze zat te lezen. 'Welkom bij de Luv Shack, de plek waar u voor negenennegentig dollar uw geloften kunt vernieuwen en waar al uw romantische dromen uitkomen,' zei ze op vlakke toon.

'Dat klinkt veelbelovend,' zei Ty.

'Ik ben Doris, uw ceremoniemeester en goede fee. Ik zal ervoor zorgen dat -'

'Al onze romantische dromen uitkomen?' Ty glimlachte.

Celia beet op haar lip om te voorkomen dat ze zou giechelen. Het was uiteindelijk toch wel een leuk idee om hiernaartoe te gaan.

‘Dus,’ zei Doris, terwijl ze als een assistente van een spelshow naar het bord achter zich wees, ‘bij welke van deze aantrekkelijke arrangementen kan ik u vanavond van dienst zijn?’

Ty kwam over alsof hij het allemaal heel serieus nam. ‘Wat heeft u te bieden op het gebied van huwelijksceremonies?’

Doris knikte naar het middelste gedeelte van het bord. ‘De Luv Shack Special, de Elvis, de Country and Western en de Deluxe.’

‘Wat houdt de Country and Western in?’

‘Een ceremonie bij kaarslicht in onze Don’t Mess With Texas-zaal –’

‘Nu komen we ergens.’

‘Een boeket met vijf gele rozen voor de bruid, een corsage met een gele roos voor de bruidegom, de vergoeding voor de beampte, twee countrynummers naar keuze, een aandenken en een USB-stick met acht foto’s. Dat alles voor slechts honderdnegevenveertig dollar en negenennegentig cent.’

‘U hebt mijn gedachten gelezen, Doris. Hoe wist u dat dat precies is wat ik wil?’

Doris keek hem onbewogen aan. Celia wist dat Doris niet lang immuun voor Ty zou kunnen blijven, en inderdaad... na een paar seconden verschenen er rimpeltjes naast haar ogen en liet ze een droge lach horen. ‘Je bent een brutale aap, maar wel een knappe, moet ik zeggen.’

‘Dank u. U ziet er zelf ook niet onaardig uit.’ Ty legde twee biljetten van honderd dollar op de balie. ‘Eén Country and Western, alstublieft.’

Celia herstelde precies op tijd van de schrik om de biljetten van de balie te grissen voordat Doris in beweging kwam. ‘Wilt u ons even excuseren?’ vroeg ze aan de oudere vrouw.

Doris knikte en Celia trok Ty mee naar de hoek van het vertrek. ‘Oké, meneer Country and Western. We hebben ons vermaakt hier. Ik kon aan je zien dat je ervan genoot. Maar we zijn nu ver genoeg gegaan. Ik wil niet dat je je geld gaat verkwisten.’

‘M’n geld verkwisten? Een huwelijksceremonie kost maar honderdnegevenveertig dollar en negenennegentig cent, liefje. Heb je niet

naar Doris geluisterd? En dat is inclusief een aandenken.’

Hij was meer dan een kop groter dan Celia, dus ze moest haar handen heffen om haar palmen op zijn wangen te plaatsen. ‘Kun je heel even serieus zijn? Je wilt niet echt hier en nu, bij de Luv Shack, met me trouwen.’

‘Wel.’

‘Niet waar!’

‘Jawel.’ Hij nam haar handen in de zijne en bracht ze naar zijn borst. Zijn ogen, waar nu een serieuze blik in lag, leken tot in het diepst van haar ziel door te dringen. ‘Ik wil wél met je trouwen, Celia. Hier en nu, bij de Luv Shack. Geen grapje.’

Het was alsof alle lucht in een klap uit haar longen werd geperst.

‘Wil jij ook met mij trouwen?’

‘Lieve help,’ fluisterde ze.

‘Nou?’

Ja. Hij bood haar de kans om hem voor altijd de hare te maken. Dit was te mooi om waar te zijn. Maar ze wist dat ze haar gezonde verstand moest gebruiken en ‘nee’ moest zeggen. Ze waren nog maar vier dagen aan het daten...

Toen ze in zijn blauwe ogen keek, was ze niet meer in staat om helder na te denken.

Ze moest nu een keuze maken.

‘Kom op,’ probeerde hij haar over te halen. ‘Laten we het doen. Laten we iets gekks doen, voor de liefde.’

Ze wist zeker dat ze voor altijd van hem zou houden en dat ze nooit op dezelfde manier van iemand anders zou kunnen houden.

‘Wil je met me trouwen, Celia?’

‘Nou...’ zei ze met trillende stem. ‘Ik heb tenslotte zeven gegooid.’

Hij lachte. ‘Is dat een “ja”?’

‘Ik...’ Ze slikte.

‘Nou?’

‘Ja.’

Hij uitte een vreugdekreet en trok haar tegen zich aan.

Gedurende de twintig minuten die daarop volgden, vulde Ty pa-

pieren in en vinkte verschillende keuzemogelijkheden aan. Celia stond met een brede glimlach rond haar lippen naast hem. Haar hand rustte op zijn onderarm.

Vlak voordat de ceremonie zou beginnen ging ze de toiletruimte binnen en keek in de spiegel. Haar krullen vormden normaal gesproken een probleem, maar de droge woestijnlucht was blijkbaar haar bondgenoot geworden, want haar haar zat beter dan ze had verwacht. Met haar vingers kamde ze door haar grove, bruine krullen die in lagen die alleen iemand met een doctoraat in haarstyling voor elkaar kon krijgen tot over haar schouders vielen. Ze leunde naar voren en bracht wat perzikkleurige lipgloss op haar lippen aan.

Ik ga trouwen, dacht ze. De onbezonnen durfal in de spiegel leek in niets op haar. *Nu. Ik ga nú met Ty Porter trouwen.*

Ze streek de plooien glad van de zilverkleurige jurk die ze die middag met haar creditcard had gekocht. De halterjurk was net een kruising tussen een toga en een sjaal: de schouderbandjes waren in haar nek samengebonden en de stof van de jurk reikte tot aan haar glimmende sandalen. Eigenlijk kon ze zich deze jurk, net als de extra hotelovernachtingen, niet veroorloven.

Een paar minuten later liep ze door het gangpad van de Don't Mess With Texas-zaal op Ty af. Voorin stonden twee kandelaars die het vertrek flauw verlichtten. Wat misschien maar beter was ook. Aan de muren hingen allerlei cowboyprullaria en decenniaoude foto's van countryartiesten. Celia herkende June en Johnny Cash en Dolly Parton, maar de andere afgebeelde artiesten kende ze niet. Uit de boxen klonk een schreeuwerig countrynummer. De randen van haar gele rozen werden al bruin.

Celia kon gewoon niet geloven dat dit echt gebeurde.

Als ze een paar dagen of weken de tijd had gehad om deze bruiloft voor te bereiden, zou ze een hoop dingen veranderd hebben. Maar na een blik op Ty was ze er volledig van overtuigd dat ze niets aan haar bruidegom zou hebben veranderd.

Toen ze voor hem stond, knipoogde hij naar haar en pakte haar handen beet. Tranen welden op in haar ogen. Ze hield van hem en

voelde nog evenveel passie voor hem als toen ze veertien was.

De beambte had voor de gelegenheid een sheriffster opgespeld en een cowboyhoed opgezet. Het kostte hem bijna geen tijd om hen door hun geloften heen te loodsen.

Zodra ze die hadden uitgesproken begon Celia's hart vol verwachting sneller te kloppen.

'Hierbij verklaar ik u "little lady" en "young buck", of zoals de stedelingen graag zeggen: man en vrouw.'

Dit was het? Ze waren nu al getrouwd?

Ty kuste haar hartstochtelijk.

De nepsheriff pakte een camera en maakte foto's van hen. Iedere pose die hij voorstelde was nog grappiger dan de vorige. Ty die neerknielde om zogenaamd een huwelijksaanzoek te doen. Ty die met zijn kin op zijn vuist smachtend naar Celia staarde. Ty die Celia met een lasso ving.

Op een gegeven moment barstte Celia in lachen uit en het lukte haar gedurende de rest van de sessie niet meer om tot zichzelf te komen. Opeens was ze in staat de hele situatie te zien zoals Ty dat deed. Dit was onbezonnen en belachelijk, en hun omgeving was kitscherig; dat alles maakte het alleen maar leuker. Het was een spontane actie en op hun vijftigste huwelijksjubileum zouden ze hun kleinkinderen een geweldig bruiloftsverhaal kunnen vertellen.

De nepsheriff leidde hen naar het kunstgras buiten en nam een paar foto's van Ty die Celia's jarretel afdeed, wat een hele uitdaging was, want ze droeg er geen. Daarna schoot hij nog wat plaatjes van Ty en Celia in het sprookjesachtige rijtuig, terwijl hij hen aanmoedigde om te zwaaien alsof ze van koninklijke komaf waren.

Toen de fotoshoot was afgelopen, overhandigde Doris hun het aandenken: een bronskleurig plastic lijstje met een plaatje van een kussende cowboy en cowgirl.

Dat was het officiële einde van hun bruiloft.

Ty nam haar mee naar zijn hotel en vroeg om een upgrade naar een bruidssuite. Vervolgens droeg hij haar over de drempel van de kamer en duwde met zijn voet de deur achter hen dicht.

Uitgeverij de Parel

Uitgeverij de Parel is de uitgeverij van de parels onder de boeken en inmiddels niet meer weg te denken uit het boekenlandschap. Ze stelt alles in het werk om de mooiste uitgaven voor jong en oud te maken en op de markt te brengen, zodat jij ze kunt lezen.

De boeken – van fictie tot non-fictie – kenmerken zich door de mooie en verzorgde lay-out, en bevatten altijd een inspirerende, gelovige boodschap. Kortom: echte ‘parels’ – boeken met waarde.

Wil je op de hoogte blijven van het laatste boekennieuws en de leukste aanbiedingen? Volg ons dan online!

www.uitgeverijdeparel.nl

Hier vind je alles wat je wilt weten over onze boeken, gratis leesfragmenten, fijne tips voor verschillende gelegenheden, onze e-books, informatie over onze auteurs en nog veel meer!

www.uitgeverijdeparel.nl/nieuwsbrief

Onze nieuwsbrief verschijnt elke maand en staat altijd vol met het laatste nieuws over de nieuwste boeken, de beste aanbiedingen en je ontvangt zo nu en dan leuke en exclusieve downloads en exclusieve kortingscodes. Meld je aan en mis nooit meer iets!

www.facebook.com/uitgeverijdeparel.nl

Ook hier delen we de leukste boekennieuwtjes met je en brengen we je op de hoogte van al onze acties. Maar daarnaast organiseren we hier regelmatig leuke winacties, delen we reviews en nog veel meer. Wil je dat niet mislopen? Volg ons!

www.instagram.com/uitgeverijdeparel

Net als op Facebook delen we hier de leukste boekennieuwtjes met je, inspireren we je en geven we zo nu en dan iets leuks weg. Volg je ons?

Smaakt dit naar meer? Lees dan het verhaal over Meg en Bo!

Zonder twijfel de jouwe

De familie Porter – I

Als de vader van Meg Cole onverwacht overlijdt, krijgt ze de leiding over zijn bedrijf. Waar ze echter geen zin in heeft, is zich ook nog eens in haar vaders hobby, het fokken van Engelse volbloedpaarden, te verdiepen. Daarom geeft ze de manager, Bo Porter, zes maanden om de fokkerij te sluiten. Bo is vastbesloten om de vrouw die hem van zijn droom wil beroven niet aardig te vinden. Maar Meg maakt een diep verlangen om haar te beschermen in hem los en hoe meer tijd hij met haar doorbrengt, hoe liever hij ieder obstakel dat hen scheidt, wil overwinnen en haar liefde wil verdienen. Zal dat lukken?

Zonder twijfel de jouwe | Becky Wade |
ISBN 9789493208186 | 384 pag. | € 20,99

Lees ook:

Geef me een kans

Misty River – II

Sebastian Grant is een succesvol kinderhartchirurg, maar vanbinnen draagt hij een leegte met zich mee die hij maar niet lijkt te kunnen vullen. Als hij Leah Montgomery ontmoet, valt hij als een blok voor haar, om vervolgens te ontdekken dat ze de vrouw is op wie zijn beste vriend verliefd is en dus geen optie. Zelf zit Leah ook niet te wachten op romantiek; ze wil haar doctoraat in de wiskunde halen. Maar dan gebeurt er iets onverwachts en heeft ze Sebastians hulp nodig, en uiteindelijk stelt dat hen voor de vraag: durven ze elkaar ondanks de hindernissen tussen hen een kans te geven?

Geef me een kans | Becky Wade |
ISBN 9789493208360 | 432 pag. | € 21,99

Celia Park heeft Ty Porter altijd al onweerstaanbaar gevonden. Als ze hem tijdens een weekendje weg onverwacht tegen het lijf loopt, gebeurt wat ze nooit had kunnen dromen: de ontmoeting loopt uit in een wervelwindromance met als gevolg een halsoverkop gesloten huwelijk. Al het geluk van de wereld lijkt haar opeens toe te lachen en ze kijkt ernaar uit om Ty's vrouw te zijn, maar dan onthult Ty dat hij er nog niet aan toe is om zich te settelen en, nog belangrijker, dat hij een vriendin heeft. Celia neemt zich voor om hem nooit meer aan te kijken.

In de zesentwintig jaar die volgen, zet Celia haar droom om een eigen koffiezaak te openen in de ijskast, om in plaats daarvan een vast salaris te verdienen, zodat ze haar dochter Addie alles kan geven wat zij nodig heeft. Ondertussen weet Ty al zijn doelen te bereiken. Althans, hij dacht dat hem dat was gelukt, maar dan staat hij ineens oog in oog met de vrouw die hij niet kan vergeten en een kind waarvan hij niet wist dat hij het heeft.

Dat verandert alles voor beiden en Ty neemt zich voor om Celia ervan te overtuigen dat hij nu wél klaar is voor liefde. Maar is het nog op tijd om hun huwelijk, dat zo snel nadat het werd gesloten weer strandde, te redden?

Zij kijkt ernaar uit om zijn vrouw te zijn.

Hij is er nog lang niet aan toe om zich te settelen.

Bestaat er een kans om hun halsoverkop gesloten huwelijk te redden?

De familie Porter - II

de Parel

ISBN 978-94-93208-49-0

9 789493 208490